

Šikana – nič pre mňa (rap z mojej lavice)

Dnes sa mi stala taká príhoda,
že kamoši sa vysmievali zo spolužiaka Doda.

Volali ma k nim, aby som sa pridal,
ale radšej som povedal: Nie! A on mi facku dal...

Zastal som sa seba a najmä jeho,
potom sa mi poďakovala mama jeho.

Neplánoval som sa stať hrdinom,
u nich som skončil a oni u mňa nadobro.

Nemám rád ľudí, ktorých baví šikana.
radšej nech seba ohovárajú – na, na, na...!

Odteraz pomáhať chcem a budem,
biť a biť slovom je úbohé.

Môžem sa stať super žiakom,
– učím sa, počúvam, rešpektujem.

Nemôžem za to, že celý svet sa šikanuje.

Kto sa nemá rad, nemá sa.

Každý musí poznať lásku,
či už veľkú a či malú.

Vysmievať sa nebudem
v živote ani jeden deň.

Každý je svoj originálny typ,
a žiaden divný vtip!

Ja budem slušný každý deň,
to si dnes sľubujem!

Môžem sa stať super človekom.

*Bianka Bartošeková, 12 rokov
Základná škola, Tribečská 1653/22, Topoľčany*

**Mier nikdy neexistoval
(Mier – to je umenie)**

Mier nikdy neexistoval,
získať ho bolo treba, velitelia
mali slabé srdcia oň trochu zabojsovať.
Zabojsovať o územie mali vždy veľkú chuť.

Mier – srdcia a chuť!
Srdcia majú chuť na mier.

Mier? To by nebola vojna,
ktorá chytila väčšinu z nás za srdce.
Mier? To nie je žiadna čierna mačka,
ktorá len-tak prejde diktátorom cez cestu.

Netreba sa báť! Vyhasnuté detské
srdcia boli okolo nás.

Mier máme všetci radi
aj Miss World 20XY.
My sa len tak nedáme, nikomu
ho (ne)predáme, ten kto by
sa pokúsil, tak ten by náš hnev okúsil.

V mieri žiť a učiť sa v triedach?
Takých ľudí privítať treba
v spolku mieru a pokoji
– je veľa pre všetkých radosti.

Lukáš Markovič, 15 rokov

Základná škola, Tribečská 1653/22, 955 01 Topoľčany

Som, kto som

Ľudia sa často posudzujú podľa toho, ako vyzerajú. Málokto sa už zameriava na to, aký je zvnútra, akú ma povahu a dušu.

Nela je 12 ročné dievča. Chodí do triedy, v ktorej sú dva druhy dievčat – tie „COOL“ a tie obyčajné. Nela, ako všetky dievčatá zo skupiny obyčajné, chcela byť tá super, aby bola pre všetkých viditeľná. Začala sa meniť, staré kamošky už nemala, lebo sa rozhodla ich nemať, chcela byť len cool. Cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool-cool...!

Cool dievčatá si to všimli a rozhodli sa dať Nele šancu. Na druhý deň sa začali s Nelou rozprávať, čo si Nela vysvetlila tak, že ju chcú zobrať medzi seba. Hoci nevedela, čo všetko ju čaká, v novej partii cool dievčat sa začala meniť, najskôr zvonka a potom aj zvnútra. Začala byť drzá k učiteľom a svoje staré kamarátky ignorovala. Správala sa, ako keby v triede vôbec neboli. Vždy večer, keď bola úplne sama, cítila niečo, čo predtým nikdy necítila. Vinu? Hnev? A na koho? Veď chcela byť len cool. Urobila by pre to takmer všetko.

A tie cool dievčatá ani len netušili, čo je Nela naozaj schopná spraviť, nepoznali ju. Na ďalší deň Nelu poverili úlohou, ktorú ak nespraví, nezoberú ju medzi seba.

– Musíš ukradnúť učiteľke klasák a dopísať nám nejaké jednotky. Alebo to nedokážeš? presviedčali dievčatá Nelu.

Ona len povedala, že potrebuje čas na rozmyslenie a odišla. V noci sa jej nedalo zaspáť, stále rozmýšľala nad tým, či to spraviť. Rozhodla sa! Ráno prišla do školy v normálnom oblečení a jej účes bol tiež ako predtým celkom obyčajný. Prvé, čo urobila, prišla k dievčatám, o ktorých si ešte včera myslela, že sú cool.

– Áno, rozhodla som sa. Nezáleží vám na mne. Podľa mňa ste ma len chceli využiť a chceli ste ma zmeniť. No poviem vám, som, kto som! Som ako vy, ako moje staré kamošky a celkom iná. Hlavne som dievča, ktoré sa nenechá ovládať.

Nela sa po tomto cítila voľná a začala sa zas kamarátiť s jej kamoškami, ktoré jej rýchlo všetko prepáčili. Nela je stále len 12 ročné dievča. Chodí však do triedy, v ktorej sú dva druhy dievčat – tie „COOL“ a tie fajn kamošky.

Michaela Horňáčková, 12 rokov

Základná škola, Tribečská 1653/22, 955 01 Topoľčany

Kyberšikana – len neškodný žart?

Volám sa Adam Štadler. Mám 15 rokov a chodím do školy v Bratislave. Moji rodičia sú rozvedení, takže niekedy chodievam k otcovi do Pezinku. Bývam u mamy, aj keď by som radšej býval u otca. Rodičov si nevyberiete.

Medzi chalanmi nie som príliš obľúbený, niekedy mám pocit, že preto, kto sa dobre učím. Často počúvam, že som Šprt a Kocka.

„Adam!“ Počul som hlas mojej mamy z kuchyne. „Koľkokrát ti mám opakovať aby si sa išiel najesť??“ Veľmi sa mi nechcelo, ale napokon som sa prehovoril. „Nóó, mama, čo traktory padajú z neba?“

Mama sa na mňa len škaredo pozrela, zobrala si veci a ako každý druhý deň, išla na nočnú. Niekedy mám pocit, že v práci trávi viac času ako doma. Najedol som sa a tanier vložil do umývačky.

Sadol som si za počítač a čekoval svoj status na facebooku. Zrazu mi prišla žiadosť. Zostal som prekvapený, pretože si ma nikdy nepridalo dievča, ktoré vyzeralo tak krásne. Vzhľadom na to, ako vyzerám ja, to bolo až nereálne. Potvrdil som a o niekoľko minút mi prišla správa. Bola od tej krásnej baby.

„Ahoj!“ Potešil som sa a hneď som jej odpísal.

„Ahoj, poznáme sa?“

Odpísala mi, že nie, ale môžeme sa spoznať. Takto sme si začali písať. Bol som hore do 3 rána, a to sa mi ešte nestalo. Nakoniec som od únavy zaspal. Ráno mi zazvonil budík a mne sa vôbec nechcelo vstávať do školy, ale nemal som na výber. Obliekol som sa, umyl si zuby, schmatol tašku a utekal do školy. Po ceste som stretol zopár chalanov, ktorí mali znovu blbé poznámky.

„Aha, Šprtko ide!“ Zakričal chalan, ktorého prezývali Gengsta asi preto, že vyzerá rovnako, ako sa správa. Jeden z ich partie hodil po mne plechovku, ale bolo mi to fuk.

Vošiel som do triedy a všetci sa začali uštipačne usmievať. Bolo mi to divné a zároveň jedno. Po siedmich hodinách sme išli všetci domov a ja som sa tešil, že si budem písať s ňou. Doslova som bežal domov, aby som sa čo najrýchlejšie mohol pripojiť. Zostal som zhrozený z toho, čo som uvidel. Na nástenke som mal okolo 10 príspevkov s mojimi fotkami. Nechápem, ako sa tam dostali, keďže som ich mal v mobile iba ja. Tie komentáre typu : „Mama môže byť na teba hrdá :DDD“ alebo: „Sa nehanbíš, to sem pridávať??“ Vtedy som pochopil,

kto bola tá baba. Rozklikol som čet s ňou a našiel som si 34 správ typu: „Odpíš!“ ... „Už spíš??“ „Nespi!!“ ... „Halóóó??“... „Mám niečo, čo dám na facebook a ver mi, nepoteší ťa to!!“...

Bol som strnulý, bez dychu, v šoku. Vedel som, že to bol Gengsta, s ktorým sa od šiestej triedy nebavím. Vtedy sa mi zrútil svet. Zrušil som si účet na facebooku a vedel, že do školy sa už nikdy nevrátim.

Natália Drábiková, 13 rokov

Základná škola, Tribečská 1653/22, 955 01 Topoľčany

Od dnes som statočná

Ideme zo školy do kina, jupí! Nieкто si pomyslí, že bude super zábava. Ale pre mňa to bola hrôza. Priznávam sa, som bojko. Nemám strach z kina, ale z predstavy, že ideme íšli na film Star Wars, čo som hned' vedela, že tam budú samé bitky. Doma som zostať nechcela. Zaplatila som a čakala na ten hrozný deň.

Keď nastal, prišla som do školy a sadla si dnes výnimočne v obavách do lavice. Po prvej hodine pre nás prišiel náš triedny a odprevadil nás do šatne. Vyrázili sme do kina. Cestou som stála úplne vzadu, ale môjmu strachu to veľmi nepomohlo. Keď sme prišli do kina, kúpila som si popcorn, pretože počas jeho hltania mi vždy škripu zuby a na to som sa spoliehala. Nebudem tak počuť tie bitky...

Usadili sme sa v prvom rade. Prepadol ma strach. Vpredu budem všetko perfektne počuť a plátно budem mať najbližšie. Ešte k tomu nikto predо mnou nesedel, takže som sa nemala za koho skryť. Svetlá zhasli a začala sa reklama. Na moje prekvapenie, trvala iba päť minút a film konečne začal. Úvod bol nezaujímavý. Neboli v ňom žiadne bitky ani nič podobné. Pokojne som mohla pozeráť. Zrazu som si uvedomila, že sa strhla prvá bitka. Chcela som si dať popcorn do úst, ale nikde nebol. Popcorn zjedený, úžasné! Zostal mi po ňom iba veľký papierový téglík, ktorý som si chcela navliecť na hlavu. Bála som sa to spraviť, lebo by som vyzerala smiešne, trápne a ostatní by ma určite hned' vysmiali. Napadlo mi, že ešte stále môžem utiecť, ale, samozrejme, ani to som sa nezmohla. Rozpútali sa ďalšie bitky. Tvár som si nenápadne zakrývala bundou, v ktorej som prišla do kina. Napokon som zaspala.

Snívало sa mi, že som stretla draka, ktorý chrлил oheň a bojovala som s ním. Mala som so sebou meč, ktorým som mu zaťala do nohy a keď padol, potom aj do hlavy. Zachránila som malé dievčatko a ešte to bola aj zábava. Keď som sa zobudila, vo filme práve prebiehala ďalšia bitka. Nabrala som odvahu a pozerala som ju. Bolo to veľmi zaujímavé. Dopozerali sme film a íšli do školy na obed, ktorý mi mimoriadne chutil. Od dnes som statočná, mami! – povedala som mame po príchode domov namiesto pozdravu.

Liliana Hallová, 12 rokov

Základná škola, Tribečská 1653/22, 955 01 Topoľčany

Pozdvihla som svoj hlas

Dnes bolo počasie vonku naozaj biedne. No čo sa dá v nedeľu v takomto počasí robiť? Áno, presne, nakupovať. Prišla som teda do nemenovaného obchodu, žiadna komerčnosť predsa.

Chvíľu som sa motala popri výkladoch, keď som si všimla zvláštne podozrivého muža. Pár sekúnd som naňho hľadela tak divne, že si okoloidúci museli myslieť, že ho hypnotizujem. Ako som sa ho snažila nenápadne-nápadne sledovať, všimla som si, že sa motal okolo jednej staršej pani. Postavila som sa medzi poličky s topánkami a tvárila sa, že sa mi páčia filtrované topánočky asi pre šesťročné deti. Ale nevadí, čo nespravím pre trochu zábavy. Stále som tým smerom, kde bola babička, pozerala aspoň jedným očkom. Moja intuícia ma nesklamala, lebo som si všimla, že sa ju ten podozrivý muž snaží okradnúť. Nejakto som sa sama rozbehla, aby som babičku upozornila a môj stúpajúci adrenalín ma v tom len podporoval. Bola som až veľmi odvážna, čo sa mi často nestáva. Predsa len som mala pred podozrivým mužom rešpekt, ale vysvetľujte to telu, keď je nabité adrenalínom. Bola som od nich asi dva metre, keď som na plné hrdlo zakričala: Kradne vám peňaženku! Najskôr sa zdalo, že som tú pani iba vydesila, ale vzápätí šľahla celou silou zlodeja výstavnou kabelkou, ktorú si práve obzerala a začala na neho kričať. Muž sa aj s peňaženkou rozbehol preč. Ľudia sa na nás začali pozeráť. Nevedela som, čo mám urobiť. Len som tam stála na mieste a čumela na babičku, ktorá sa pozerala na mňa. Obe sme ostali zaskočené, ale muža by sme v dave ľudí už nenašli.

Babička hovorila, že tam nemala veľa peňazí, ale že ju mrzí, akí sú ľudia naozaj zlí. A zároveň mňa pochválila za to, že som prekonala svoj strach. Chvíľu som sa s ňou ešte rozprávala, ale už som musela ísť domov. Babička mi ešte raz poďakovala, hoci nemala začo. Prišla som domov síce bez oblečenia, ale s novou skúsenosťou a dosť zlým zážitkom. Pozdvihnúť hlas pre mňa v tomto prípade znamenalo prekonať svoj strach.

Lucia Matúšová, 15 rokov

Základná škola, Tribečská 1653/22, 955 01 Topoľčany